

JORD

Under året arbetar Havremagasinet utifrån tema: Jord. Jord är en geologisk substans. Jord är levande organism. En blandning av mineraler och organiskt material som täcker nästan hela planeten i ett av dess yttre skikt. En substans som rymmer både livet och döden. Där både växandet och förmultnandet sker. Jord är växtriket och dödsriket. Det är också vårt namn för världen – alltså planeten vi bor på. Det är marken. Det är där vi är. Vems jord är det? Vi har mätt upp den och delat in den med olika gränser. Vissa äger delar av den och andra är jordlösa. Är det någon annans jord de lever på. Vi bjuder in till ett samtal om JORD som är ett samtal om många olika saker; migration, uppbrott som under vårens utställningar, eller överlevnad och kultivering som i sommarens utställningar. Vi erbjuder olika konstupplevelser och konstprojekt utifrån detta tema och tror att det med er hjälp kan leda oss till nya insikter om tillvaron och världen vi lever i.

Människan har ett minst sagt komplicerat förhållande till jorden. Vi behöver den och utnyttjar den samtidigt som vi saboterar den och därmed slår undan fötterna för den mest grundläggande förutsättningen för vår fortsatta existens. Verken handlar om människans förhållningssätt till jorden i dess egenskap som grundförutsättningen för liv – jorden som vi brukar. Verken handlar om odling och överlevnad men

också om exploatering och motstånd. I utställningarna ser vi kultivering av växter, förberedelser för apokalypsen, kampen för att skydda jorden och strävan efter att plundra och förgöra den i jakt på kortsiktig ekonomisk vinning.

Trädgården representerar lika delar omhändertagande av jorden och kamp mot jorden – mot ogräs, skadedjur och vildvuxenhet där vi med olika medel tvingar jorden att följa våra ramar så att den tjänar våra önskemål om produktivitet och skönhet. Den odlade marken om det än är en park eller en trädgård är en paradox. En mänsklig konstruktion som bryter mot människans ordning eftersom att den växer på eget bevåg efter en ordning vi har svårt att begripa. Den är inte riktigt naturlig eftersom vi mätt upp den, delat in den i olika kategorier som vi skapat för den allt efter våra uppfattningar om dess värden. Men den är inte heller riktigt av människan. Den bär på ett självständigt om än inskränkt

väsen som vi inte kan ta ifrån den. Vi kan följa denna konflikt genom hela historien eftersom det är en konflikt som skapats av oss genom vår varseblivning av oss själva. Vår märkliga uppfattning om att vi existerar av naturen och i naturen men att vi själva inte är en del av naturen. Denna frigörelse eller kanske alienation får allvarliga konsekvenser för oss. I vår iver att tygla naturen och maximera dess nytta för oss skadar vi systemen som håller oss vid liv. Vi kanske ser dessa konsekvenser som naturens hämnd och svarar med nya ingrepp och smarta lösningar. Men naturen saknar sådan agens. Den är likgiltig för oss och det är vi vår egen spegelbild vi är i strider med. Som det ser ut nu har den spegelbilden övertaget.

Kanske finns det ett annat sätt för människan att leva i på jorden. Inte som inkräktande trädgårdsmästare, utan som en i mängden naturliga varelser.

Linda Tedsdotter

Apocalypse Insurance - Keep Family Breathin (Apokalyps försäkring - Syre till familjen), 2018
Gasmasker, stativ och ljud.

Apocalypse Insurance - Make a Bunch of Andy Warhol Copies as an Excuse (Gör en samling Andy Warhol-kopior som förevändning), 2021
Konserverade bönor och tomater.

Apocalypse Insurance - Get Ready for Walking (Apokalyps försäkring – Gör dig redo på vandring), 2021
Ett par oanvända vandringsskor samt vitrin.

Apocalypse Insurance - Bullet Free Army (Apokalyps försäkring – Arme utan kulor), 2021
Pilbågar, motorer och podier.

Apocalypse Insurance – Garden (Apokalyps försäkring – Trädgård), 2021
Trädgår för att utbyta kunskap, bygga gemenskap och odla föda för människor och pollinatörer.

Linda Tedsdotter söker användbarhet och funktion. Hennes åtagande, att finna lösningar på en stundande katastrof utgår ifrån principen att konst inte kan vara enbart representativ utan att den måste vara användbar för överlevnaden. Hon presenterar verk som är verktyg som kan nyttjas när nöden kommer, anordningar som kan användas för att upprätthålla ens fortlevnad.

Apocalypse Insurance är en serie verk komponerade av reellt användbara föremål, redo att tas i anspråk inte *om* utan *när* världen inom en överskådlig framtid kollapsar. Serien utgår från konceptet ”prepping” – förberedelse för det moderna samhällets nedgång.

Redan idag vet vi att en stor del av all migration sker på grund av klimatförändringar. Flera aspekter av vårt vardagliga liv bygger på ohållbara praktiker som snart kommer behöva förändras drastiskt. De olika förslagen inom serien *Apocalypse Insurance* är därför exempel på hur vi kan gå tillväga när vi inte längre kan jaga med gevär, tanka våra bilar med bensin, eller ännu värre, andas luften i atmosfären. Med en dos humor, vilket också det är en överlevnadsmekanism, söker Tedsdotter sätt att förbereda oss med de förmågor vi kommer att behöva för att överleva i framtiden.

I en värld där mat blir en bristvara, då alla konserver i mataffärerna är slut, är det nödvändigt att vi åter lär oss odla för att föda oss själva. I installationen *Apocalypse Insurance – Garden*, bjuder Tedsdotter oss att själva delta i verket genom att donera och plantera plantor och att sköta om en kollektiv trädgård på Havremagasinet's gårdsplan. Om vi tar hand om den ordentligt och med respekt förser den oss med friskare luft, värme och föda både för oss och för de livsviktiga pollinatörerna. Trädgården tjänar även till att påminna oss om att vi i kampen för överlevnad är beroende av varandra, att själviskhet och individualism inte kommer att rädda oss. Vi kan inte bara rädda oss själva och våra familjer, vi måste återskapa samhällen och gemenskap för människor och andra varelser eftersom att vi alla lever tillsammans och med hjälp av varandra på samma jord.

Linda Tedsdotter, född i Laisvall är en visuell konstnär verksam i Göteborg. Sedan 1998 har hennes konst visats i museum, festivaler och gallerier runt om i världen. Verken är ofta platsspecifika eller på andra sett länkade till situationen och kontexten de utgör en del av. Med anledning av rådande klimatsituationen är hennes konstverk skapade inte för att slängas efter att ha visats en kort period utan ämnade att återbrukas i nya funktioner så att konstnären minimerar sitt eget klimatavtryck. Tedsdotter arbetar också som självständig kurator och hon är aktiv medlem vid Konstpidemin Art Center i Göteborg. Hon har varit styrelsemedlem i det konstnärsdrivna galleriet Box, konsttidningen Paletten och Röda Sten Konsthall i Göteborg.

**Våningar 1A, 2A
och utomhus**

Trädfittorna

Fittapet, 2019

Fototapet

Trädfittorna är en konstnärsgrupp som startades på Norrbyskär utanför Umeå sommaren 2018 vid den första träffen i projektet *Myter och Verkligheter – En Lesbisk Odyssé*. Gruppen består av Anna Linder, Eila Wall Boholm, Elin Rytiniemi, Sanna Wiggefors och Ylva Helena Långdahl. De delar ett intresse för att bevara trädfittorna och sprida kunskap om dem.

Det finns en generell förståelse för ett slags samband mellan vårt ursprung, feminitet och spiritualitet. I flera nedtecknade skapelseberättelser runt om i världen finns det föreningar djur och kvinnlighet, kvinnliga skogsandar och naturväsen. Jorden som en moder. Samhället uppstår i utbytet mellan dessa olika världar. Träden i skogen har stora håligheter lätta att upptäcka. Kanske är de portaler som påminner oss om bortglömda band till andra världar. Trädfittorna har tagit på sig uppgiften att fotografera dessa skogsköten. Varje trädfitta är unik och vacker, därför har de valt att dokumentera dem och glädjas för dem och samla dem i ett stort kollage, en tapet som hyllar skogens alla fittor och allt som främjar gemenskap och förståelse för människor och det levande.

I utställningarnas sammanhang verkar Trädfittornas projekt implicera att när vi väljer att betrakta jorden som kvinnlig samtidigt som vi upprätthåller en maktstruktur där det kvinnliga är underordnat och saknar värde, så ser vi hur naturen – *moder jord* blir något att äga och kontrollera, snarare än något vi är del av eller något vi kan lära oss av. Sett från detta perspektiv framstår det knappast förvånande att förstörelsen av jorden verkar rättfärdigad eller åtminstone tillåten, att naturen är vår egen råvarubod som vi är fria att behandla som vi vill.

Trädfittorna är en konstnärsgrupp bestående av Anna Linder, Eila Wall Boholm, Elin Rytiniemi, Sanna Wiggefors och Ylva Helena Långdahl.

Anna Linder är en konstnär med huvudsaklig inriktning: rörliga bilder, installationer & performances. Särskilt experimentell & abstrakt konst, processer, kollektivitet, periferi, mellanmännsliga relationer, släkthistoria & handens arbete; särskilt då med textila material & tekniker. Verken bär spår av feministisk queer erfarenhet bortom en föregiven heteronormativ ordning och skildrar ofta familjegemenskaper. Linder var mentor i projektet *Myter och Verkligheter – En Lesbisk Odyssé* 2018-2019.

Eila Wall Boholm bor och arbetar i Sundsvall. Eila bryter normer och skapar aktivistisk scenkonst. Som scenkonstnär ifrågasätter hen kroppsnormer och normer kring sexualitet. Hen har skapat *Myten om Queersvall* och gjort staden Sundsvall känd bland annat för sina queera stadsvandringar.

Elin Rytiniemi kommer från Malmberget, men bor nu i Umeå. Hon studerar arkeologi och är intresserad av hur det queera arvet ska fortsätta att förmedlas. Hennes skapande tar sig olika uttryck och tekniker men vanligast är trä och text.

Sanna Wiggefors är född och uppvuxen i Luleå. Just nu bosatt i Göteborg. Skapar konst i olika former såsom målningar, skulptur, film och performance. Sannas konst kretsar främst kring fantasivärldar, feminism och queer gemenskap.

Ylva Helena Långdahl är född och uppvuxen utanför Skellefteå och idag bosatt i Umeå med sin partner. Den går första året på ABF Konstskola och skapar konst i olika medier, främst linoleumtryck och måleri. Västerbottnisk natur har präglat Ylvas uppväxt samt lagt grund för dens konstuttryck idag. Ylvas konst kretsar kring sex, introspektion, psykisk hälsa och queerhet.

Anna Linder

En stol till Sara, 2019

**Fotografier och
motorsågsskulpterad stol**

Anna Linder hämtade inspiration från sin farfar Gunnar Brännlunds berättelser om gläntan, stolen och dansscenen i skogarna kring Sandsjönäs i Västerbottens inland, där han själv dansade som ung. Det var vid tiden då järnvägen byggdes. Musikern satt i skogsgläntan på stolen som var formad ur en granstubbe. Verket *En stol till Sara* är ämnat att skapa en plats för den musik som skapas i mötet mellan natur, stolen, musikern, dansande och lyssnande. Det är också skapat som en hyllning till folkmusikern Sara Parkman.

På väggen finns fyra fotografier. Bilderna är tagna 30 år sedan då Anna Linder som barn besökte gläntan med stolen tillsammans med sin farfar. Hen har senare besökt platsen som vuxen. Vi får här se skogen i en annan gestalt än i övriga huset. Skogen som subjekt som förvaltar och bevarar minnen åt oss. Inte bara skogen som objekt utan agens som blir exploaterat eller skyddas från exploatering av oss (en gestalt som förekommer i husets andra utställningar). Verket skapades inom projektet *Myter och Verkligheter – En lesbisk odysseé* och är en del av den norrländska lesbiska historieskrivningen.

Anna Linder är född och uppvuxen i Storuman. Hen är verksam som konstnär, curator och kulturproducent. Hen har framförallt arbetat inom området rörlig bild. Hennes egna videoverk och installationer har visats på Moderna Muséet i Stockholm, ICA i London, Svenska Institutet i Paris, Borås Konstmuseum, Göteborgs Konsthall, Södertälje Konsthall, Galleri Alkatraz i Ljubljana. Linders filmer har visats bland annat på Rotterdams Internationella Filmfestival, Tribeca Film Festival, Arsenal Experimental i Berlin, Oberhausen Film Festival och Edinburgh. Hen har deltagit som mentor i projektet Lesbisk Odysseé organiserat av Lesbisk Makt, en konst- och folkrörelse baserad i Västerbotten.

Våning 2A

Konstnärer tolkar AP-fonderna

Konstnärer Tolkar AP-Fonderna. 2021
Affischer av tio medverkande konstnärer.

De statliga AP-fonderna (Allmänna Pensionsfonderna) förvaltar 2000 miljarder SEK av skattebetalarnas pensionspengar. Flera miljarder kronor investeras i form av aktier och obligationer i fossilindustrin.

Konstnärer tolkar AP-fonderna är ett projekt där flera konstnärer tagit sig an frågan om våra gemensamma pensionspengar och klimatet. Frågorna om pensionsfondernas investeringar, etiska regelverk och vårt skriande behov av omställning är både krångliga, hopplöst byråkratiska och samtidigt fyllda av känslomässigt och politiskt sprängstoff.

Klimataktivisterna Anna Bokström och Johanna Norrbo har arbetat tillsammans i det internationella nätverket Fossil Free och bestämde sig 2020 för att bjuda in konstnärer för att lyfta frågorna. De tio medverkande konstnärerna är Nina Bacos, Anna Bokström, Ann Engqvist, Sara Graner, Max Gustavsson, Ilona Huss Walin, John Huntington, Lena Ignestam, Babwale Obayanju och Ella Tilleman.

Våning 3B

”Kartläggning av fossilbranschen”,
Målningar av Ilona Huss Walin och John Huntington 2020. Skapade för projektet ”Konstnärer tolkar AP-fonderna”

John Huntington och Ilona Huss Walin kartlägger fossilindustrins estetik och vokabulär med måleri som medium. Verket är en förstudie inför Huss Walin och Huntingtons bidrag till projektet Konstnärer tolkar AP-fonderna.

Det är svårt att inte någon gång skratta när man studerar målningarna. Det finns en lekfullhet och viss sarkasm. Källmaterialets kontradiktioner blir uppenbara i Preembjörnens psykotiska leende eller det felstavade ”Human Enegy”. Fossilbranschen verkar inte vilja förknippa sig med sina fossila bränslen. ”Lundin Oil” byter namn till ”Lundin Energy”. Just för att uttrycket är fånigt och barnsligt blir det ett utmärkt sätt att plocka ner de multinationella miljardföretagen på jorden och närma sig dem. Är inte deras beteende – att blunda för och förneka konsekvenserna av sitt eget handlade, just fånigt och infantilt? I bilderna ser vi den verkligheten avmaskad och avmystifierad. Vi möter storbolagen på vår egen nivå, eller kanske strax under vår nivå. Bara för att de är jättar behöver vi inte ta dem på allvar. Det är trots allt våra pensionspengar. Alla svenska arbetare är delägare.

Carolina Caycedo

Esto no es agua (Det här är inte vatten), 2015

**Enkanaligt videoverk med ljudkomposition av Daniel Pineda
5 min and 20 sec**

Carolina Caycedo har sedan 2012 följt effekterna som stora vattenkraftverk har på naturens och de sociala landskapen i flera sydamerikanska regioner.

Hennes arbete uppmärksammar de katastrofala effekterna av tillsynes välmenade fördämningsprojekt. Hennes arbete i projektet består av allt från performance till videoverk skapade på plats tillsammans med de lokala samhällen som kämpar för att försvara sina territorier. På Havremagasinet visas ett av dessa videoverk, *Esto no es agua* från 2015, en serie digitalt manipulerad klipp kombinerade med hypnotisk, drönande ljudbild skapad av Daniel Pineda.

Dessa ”Vattenporträtt”, som hon kallar dem, är försök att avbilda floder som levande varelser med politisk agens. Målet är att avlära sig termen ”landskap”, en inbjudan att revidera den moderna förståelsen för naturen där ”landskap” har använts som en spegel för att separera den mänskliga betraktaren från ekosystemet.

Vi måste ombilda och omorientera vår relation till vatten, för att stå emot bilden av floden som en resurs för oss att exploatera, och istället, förstå vatten som något levande med nästan oändlig förmåga att förse och upprätthålla om vi tar vara på den. Att kasta ut fiskenätet är att bekräfta floden som allmännyttig. Nätet, till skillnad från dammen, tillåter vattnet att flöda genom.

Carolina Caycedos arbete frammanar tankar kring vatten som någonting gemensamt delat av alla levande och uppmärksammar den nära relationen mellan politiska och sociala konflikter och miljörättvisa. ”Konst har alltid varit ett verktyg för mig för att existera i samhället och att utöva medborgarskap”, säger hon. ”Miljöintresse separeras och förskjuts aldrig från sociala och politiska aspekter.”

Carolina Caycedo, född i London, är en Colombiansk multikonstnär känd för sina performance, videoverk, böcker, skulpturer och installationer som uppmärksammar miljöproblem och sociala frågor. Hon deltar i folkrörelser för urfolks rättigheter, rättvisa ekonomier och för bostaden som mänsklig rättighet. Hon har gjort konstnärsresidens vid DAAD i Berlin, The Huntington Libraries, Art collections and Botanical Gardens. Hon har mottagit stöd från Creative Capital och Prince Claus Fund bland många fler. Hon har ställt ut vid Sao Paulo-, Berlin-, Whitney- och Venedigbiennialerna samt vid Chicagos arkitekturbiennial.

De senaste soloutställningarna är Care Report på Muzeum Sztuki i Łódź, Wanaawna, Rio Hondo and Other Spirits vid Orange County Museum of art, Cosmoatarrayas vid ICA Boston samt From the Bottom of the River vid MCA Chicago. 2020 var Caycedo i residens vid Occidental College och hon är en av de utvalda konstnärerna för den kommande 23e Sidneybiennialen. Hon är även medlem i hyresgästfacket i Los Angeles samt i den sociala rörelsen Rios Vivos Colombia.

Norrakollektivet

En plats försvinnande, 2021

**Fotografier, videoinstallationer,
kopparskulpturer.**

Aitikgruvan i Gällivare kommun är Sveriges största koppardagbrott. Sedan 2016 har konstnärskollektivet Norrakollektivet tillbringat somrarna i byn Sakajäri. Byn ligger innanför gruvans expansionsområde och håller på att tömmas på invånare. Härifrån har de studerat den växande gruvan och de omkringliggande byarna som avvecklas.

Med platsen som utgångspunkt har de försökt förstå landskapets oändliga skönhet och industrins enorma storlek. Här har människors omsorg om hagar och marker i generationer långsamt skapat stigar och minnen tillsammans med de gamla skogarna som står i evigheter av naturens egen tid. Här finns också gruvan, vars egen metabolism innebär ett alltid pågående växande, en ständig expansion i en hastighet som inte lämnar tid för omsorg. Det som en gång betraktades som evigt blir fort ett sårigt minne. Snart finns dessa skogar och stigar inte kvar och vi undrar var minnet ska slå rot när alla ankarpunkter är borta.

Utställningen *En plats försvinnande* vill vara en dokumentation över själva försvinnandet. Ett försök att förstå och fånga den rörelse som själva försvinnandet innebär för människorna,

för naturen, för träden, stigarna och djuren. För sjön som snart ska tömmas på sitt vatten och för hästhagarna som rivits bort.

En plats försvinnande är också namnet på filmen i det inre rummet. Den följer processen i den accelererande gruvexpansionen och en ny sorts naturvårdsprojekt, att flytta träd. I ett försök att mildra konsekvenserna pågår experiment med att flytta gamla stockar, död ved, från gruvans expansionsområde, för att rädda deras rika liv av mikroorganismer. Sveriges lantbruksuniversitet driver forskningen och samlar insekter i den döda veden. Stockarna är avbildade i kopparskulpturer. Trädens årsringar har suddats och träden blir till tidlösa reflektorer.

I det mindre rummet visas videoinstallationen Att använda landskap som söker sig fram runt gruvan och undersöker var gränsen går mellan industri och natur. Att använda landskap befinner sig vid det enorma dagbrottet och samlar röster och bilder för att förstå gruvans storlek och platsens komplexitet.

Anja Örn, Fanny Carinasdotter och Tomas Örn samarbetar sedan 2016 under namnet **Norrakollektivet**. Hittills har de koncentrerat sitt gemensamma arbete till projekten som handlar om Aitikgruvan utanför Gällivare. Delar av arbetet har visats på Moderna museet, Kunsthall Trondheim och i Statens konstråds utställning Brytningstider. Delar av projektet har under 2020 visats i utställningarna Kiruna Forever som visas parallellt på ArkDes, Stockholm och Konstmuseet i Norr, Kiruna samt Människans Natur på Sune Jonsson Centrum för dokumentärfotografi, Umeå.

Fanny Carinasdotter har en konstnärlig master vid Umeå universitet. Hon använder fotografiet för att undersöka platser skapade av människor och sedan övergivna för att se vilka spår av historien som finns kvar och vilka orealiserad framtider som gömmer sig där.

Anja Örn arbetar ofta skulpturalt och gestalterande med platsstudier och utforskningar av ekologiska system som verken Lule älv mellan Rasmyran och Ågärdan, Organismer och Grenverk.

Tomas Örn har en licentiaexamen i arkitektur vid Luleå tekniska universitet och en magister i kulturvård vid Göteborgs universitet. Han är sakunnig i kulturvärdesbedömning och privatpraktiserande byggnadsantikvarie vid sidan om sitt konstnärsskap.

Chuyia Chia

Man and Land, 2020

Producerad i samarbete med Skövde konsthall

Chuyia Chias utställning *Man and Land* (Människa och jord) består av fyra sammanhängande delar: *The Garden* (Trädgården), *The Leek Warriors* (Löksoldaterna), *The Laboratory* (Laboratoriet) och *The Participatory: Nostalgia* (Deltagandet: Nostalgia). Tillsammans bildar de ett narrativ om människan komplicerade relation till jorden, präglad av dominans, transformering, förstörelse och beroende.

För Chuyia Chia har kultiveringsprocessen blivit en ritual i vilken hon funnit en ny medvetenhet om naturens cykler. Enligt henne är det endast genom sådden och uppdrivandet som en kan förstå det djupa samspelet och balansen mellan alla elementen nödvändiga för matodling; tid, temperatur, vind, solljus, vatten och en god jord. Det vi odlar äter vi och ”vi är vad vi äter” kallas det. Så det är genom denna process vi förstår vad Chuyia säger: ”att skydda jorden är att skydda kroppen.”

På fjärde våningen i Havremagasinet har Chuyia anlagt en trädgård med vetegräs inuti formade odlingslådor som bildar en slags labyrint. I mitten av labyrinten hänger en vävd relief av gräs vars rötter formar det antika kinesiska tecknet för odling, en kombination av tecknen plog och brunn. Det över 3000 år gamla tecknet påminner oss om människans långa historia av jordbruk. Labyrintens form inspireras däremot av den moderna c-symbolen för upphovsrätt, ett sätt för Chuyia att adressera problematiken med genmanipulerade grödor – GMO, en högst angelägen fråga i det samtida jordbruket.

Laboratoriet utforskar frågan om genmanipulerade grödor närmare. Genom en serie filmade performance och installationer utforskar Chuyia vart våra grödor kommer ifrån och hur de skapats – hur vi påverkar omgivningen genom våra odlingar, och hur våra kroppar påverkas av grödorna vi äter.

Löksoldaterna är en serie virkade, sydda och vävda klänningar av förbehandlade purjolöksblad. Varje enskild dräkt är utformad för en krigare med uppdrag att skydda, eller kanske mästra, ett särskilt klimat, från det arktiska till det tropiska. I dräkterna ser vi ett möte mellan organiska naturliga material och minutiöst tidskrävande mänskligt arbete.

Medan en stor del av Chuyia Chias verk innehåller organiska material är människans närvaro ständigt framhållen, människans impuls att ingripa och påverka naturen. I installationen ”The participatory: Nostalgia”, är vi inbjudna att reflektera om tiden och vår existens och lämna meddelanden på stenarna. Det är genom märken, lämnade på stenar som vi kan studera förändringarna som skett på vår planet över tidsåldrarna. Vi går nu in i en ny geologisk tidsålder, antropocen, där mänsklig aktivitet drastiskt förändrar jordens klimat, ekosystem och alla levande varelser.

Chuyia Chia är född i Malaysia och flyttade till Singapore i slutet av 90-talet för att studera konst. Hon är idag baserad i Göteborg. Hennes konstnärliga utbildning grundar sig i måleri men hennes huvudsakliga praktik består av performance och installation. I bägge medium utforskar hon tidens uttryck i processer som vävning och odling. Hon har medverkat i flera gruppställningar och performancefestivaler runt om i världen. Hennes senaste soloutställningar var i början av året 2021 då en version av ”Man and Land” ställdes ut på Skövde konstmuseum.

Ilona Huss Walin

Skogsbruk, 2020

Det effektivaste är att inte göra så mycket och låta skogen forma sig själv, 2020

Video

16 min.

Med Ambjörn Göransson och i samarbete med skogsingenjör Martin Jentzen.

Lösa kompositioner med nedfallna grenar från skogen, 2019

Fallna grenar och spik

Naturnära skogsbruk, varför då?, 2018

Video

34 min

I samarbete med skogsingenjör Martin Jentzen

Ilona Huss Walins projekt om skogsindustrin utgörs av två videoverk och en serie skulpturer av nedfallna grenar som konstnärer plockat upp under vandringar i skogen. Med dessa enkla medel har installationen en stark och välgrundad pedagogisk ambition. Huss Walin och hennes samarbetsparter är determinerade att de kan förändra rådande syn på hur skogen bör brukas.

Hennes ödmjuka och samtidigt skarpa grenskulpturer liknar vapen, men de orsakar inga sår. Tillverkningen av dem har inte krävt motorsågar eller andra hårda verktyg. Inget träd har huggits ned för att skapa dem. Dessa små grenar, noggrant samlade från marken är formade till pistoler och gevär. De för tankarna till självförsvar, den intuitiva och uråldriga instinkten att plocka upp en gren i skogen och använda den som vapen och skydd.

I videoverket *Det effektivaste är att inte göra så mycket* och låta skogen forma sig själv lär vi oss att människan inte vet bättre än skogen. Skogen förändras över tid och har inbyggda metoder för att återfödas. I videoverket *Naturnära skogsbruk, varför då?* hör vi skogsingenjören Martin Jentzen berätta om olika former av industriell avverkning som tillämpas i Sverige idag vilket kontrasteras mot de naturnära metoden som Jentzen själv förespråkar. Vi färdas genom olika typer biotoper och får höra om de olika trädslagen som kännetecknar dem. Vi lär oss om det intrikata samspelet mellan arterna och hur de hjälper varandra i den naturliga skogen, till skillnad från monokulturen i planterad skog.

Så som träden spelar olika roller i skogen ser vi ett liknade samspel i projektet Skogsbruk där en konstnär, en ingenjör och en filmskapare samarbetar med sina olika kunskaper och verktyg. Vetenskapen har forskat och samlat in data, filmen tillhandahåller ett medium där kommunikationen kan ske och konsten erbjuder ett rum där budskapet får möta en mottaglig publik. En rörelse från reaktion till aktion.

Ilona Huss Walin är en bildkonstnär från Göteborg. I drygt 20 år har hon arbetat med video, installation och performance. Hon har medverkat i många utställningar framförallt i Skandinavien. De senaste sju åren har hon närmat sig naturen i miljöfrågor. En viktig del av hennes arbete handlar om att skapa i samarbete med andra. Hon är utbildad vid Bergen Academy of the Arts och på Valand i Göteborg.

Ambjörn Göransson är en filmskapare och musiker från Göteborg som producerat flera kortdokumentärer och videoinstallationer. Han är medlem i konst- och musikkollektivet svenska björnstammen. Han har studerat filmproduktion på Valand.

Martin Jentzen är skogsingenjör som efter att under många år ha arbetat för skogsindustribolagen lämnade det konventionella skogsbruket för att istället arbeta mer naturnära. Detta innebär att man respekterar och studerar skogens egna inneboende processer.

Ursula Biemann

Acoustic Ocean (Akustisk ocean), 2018
Enkanalsvideo.
18 minuter

Acoustic Ocean är ett videoverk av den Schweiziska konstnären Ursula Biemann inspelad 2018 vid havet utanför Lofoten i Norge. I filmen ser vi en fiktiv marinbiolog som studerar det arktiska havets ljudlandskap. Djupt fokuserad installerar hon antenner, hydrofoner, mikrofoner och annan teknologisk utrustning för att fånga det marina livets ljud från havets botten. Istället för att spela in ljuden lyssnar hon aktivt och försöker överbygga barriären mellan det mänskliga och icke-mänskliga – mellan livet under och över vattenytan.

Videoverket är inspirerat av nyliga vetenskapliga upptäckter om det marinlivets olika unika och omfattande kommunikationssätt. I verket inkluderas ljudinspelningar gjorda under sådana forskningsprojekt runt om i världen. Detta material skapar ett audiovisuellt rum där betraktaren möter tidigare okända ljud samtidigt som visualiseringen hjälper oss att förstå omfattningen av den klimatkatastrof vi står inför.

Marinbiologen som är filmens huvudkaraktär spelas av den samiska artisten Sofia Jannok. Hon är i konversation med det marina livet. Distansen mellan forskare och subjekt existerar inte utan vi ser en intim och empatisk forskning som grundar sig i idén om rättvisa för alla varelser som tillsammans befolkar jorden. I hennes tal till kameran finns ingen distinktion mellan människa och natur, inte heller mellan vatten och jord.

Ursula Biemanns metod för meningsskapande och bildproduktion är som hon själv beskriver det: ”... att inte influera eller kritisera andras åsikter; snarar är det en form av handling som i sig själv skapar verkligheten.”

För Biemann är fantasin en livsnödvändig process för att skapa världen omkring oss. Den mikroskopiska nivån med vattenorganismerna eller den planetära nivån med den globala uppvärmningen utvecklas utanför vårt mänskliga synfält, det är för litet eller för stort för oss att se. Vi må ta till oss data om vår omgivning men den informationen kan inte ensam förmå oss att inse omfattningen av de förändringarna vi står inför. Om vi vill adressera det kollektiva måste vi adressera det oföreställbara, utvidga kunskapen och utforska kommunikation mellan arter.

Ursula Biemanns arbete bygger på en forskningsbaserad praktik. Hon skapar filmessäer och texter där hon adresserar sammanflätningen av politik och klimat i lokala, regionala och planetära sammanhang. Hon är verksam i Zürich, Schweiz men hennes konstnärliga researcharbete tar henne till avlägsna platser så som Grönland, Amazonas och Antarktis där hon undersöker klimatförändringar och oljeutvinningens påverkan på ekologin. I sitt senaste projekt har hon varit i södra Colombia där hon medverkat i skapandet av ett urfolksuniversitet för biokulturell kunskapsutveckling.

Hennes videoinstallationer visas världen över på konsthallar och internationella konstbiennaler. Hennes konst har visats i otaliga soloutställningar, bland annat vid Helmhaus Zürich, Neuer Berliner Kunstverein samt hennes retrospektiv ”*Indigenous Knowledge Cosmological Fiction*” (Urfolkskunskap, Kosmologiska fiktioner), 2020 vid Museum of Modern Art i Nice, Frankrike. Biemann är en av grundarna till det kollaborativa konst- och medieprojektet *World of Matter* om den globala utvinningen och hanteringen av naturresurser. Hon har publicerat flera böcker samt onlinemonografin från 2021, *Becoming Earth* om hennes ekologiska videoverk. Biemann har en konstnärlig kandidat vid School of Visual Arts och hon har studerat vid Whitney Independent Study Program, båda i New York. Hon har utsetts till Hedersdoktor av Umeå Universitets humanistiska fakultet och hon har mottagit priserna Swiss Grand Award for Art-Prix Meret Oppenheim samt Prix Thun for Art and Ethics.

Victoria Andersson

In Time, (I tiden) 2021

Broderi, textilkollage, enkanalig videoinstallation med ljud och tygskulpturer

I hennes utställning *In Time* komponerar Viktoria Anderson mot vita och svarta textilbakgrunder – en serie som reflekterar över tiden och tidens gång. Naturen, som vi förenklat ser på som en outtömlig resurs är en ständig närvaro i hennes verk. Här finns också en hotfullhet som lurar i bakgrunden. En ”varningstejp” i tyg är virad runt en av pelarna och märker ut platsen. Den vitnar om att något otäckt har inträffat. Denna upplevelse förstärks av morsekoden som fyller rummet: *SOS SOS SOS... Hjälp!* Klockan tickar. Ljudet kommer från videoverket *Tiden Lider*, en lek med ord – tidens gång och tidens *lidande*. I den animerade videon ser vi en klockvisare som färdas över och eliminerar markeringar. Morsekoden, *kort-kort-kort lång-lång-lång kort-kort-kort* återfinns i pärlmönster broderade på textilerna. En annan återkommande symbol är elden som vårs lågor söker sig i alla riktningar.

I en serie kollage skapade av tyll undersöker Andersson ljusets brytning. Nyanserna fragmenteras i prisma, molnen är genomskinliga, det svarta mot svart i fullmånen, de varma tonerna i solnedgången eller det brandgula skenet från skogen som brinner. Som nattsländan dras vi till flamman, vi är förtrollade och står handfallna inför förstörelsen vi orsakat. SOS, klockan tickar.

I verket *Heartwood* finner vi trädstocken med årsringar, en annan urtavla med ett långsammare tempo är broderad med svart tråd på svart textil. Trädet verkar blöda eller är det olja som droppar – eller kanske tårar? Ett sörjande vittne till förstörelsen av årskrönikor. Hennes verk ställer djupa existentiella frågor om vår tid.

Mitt i rummet finns två stora broderier som skildrar utplånade skogslandskap, ett fåtall trädkronor, som topparna av isberg lämnar skövlingen och plundringen av det underliggande landskapet till fantasin. Skogen brinner och genom Victoria Andersson mödosamma och tidskrävande porträtt har det dokumenterats, precis som årsringarna i träden. Kanske representerar varje stygn en sekund. Dessa stygn verkar säga, precis som den tickande klockan som ropar på hjälp, att tiden är ute.

Victoria Andersson är född i Kiruna nu verksam i Luleå. Hon har studerat textil konst vid HDK-Valand, högskolan för konst och design i Göteborg. Victoria har visat flera soloutställningar och medverkat i grupputställningar nationellt och internationellt. Träden och tiden är en återkommande tematik i hennes arbete.

Agneta Andersson

Inside Out (Ut och in), 2021 Linoleumsnitt och digitalt tryck på textil

Staden Kiruna och den stora gruvan är en viktig bakgrund till Agneta Anderssons konst. I tidigare verk har hon skildrat urbana rum under grundlig transformering – om inte utradering – på grund av stadsflytten. Gruvan är en av världens största och öppnade i slutet 1890-taket, 2004 presenterades planer för att flytta staden som har uppkommit runt gruvan för att kunna expandera gruvbrytningen. Sedan 2015 har delar av Kiruna centrum tömms och demolerats samtidigt som invånare fått omplaceras och tvingats revidera sina framtidsplaner.

Inside Out är en serie nyproducerade verk med svartvita linoleumsnitt som skildrar landskapet runt omkring Kiruna. I dessa verk har Andersson återupptäckt skogen, vattendragen, sjöarna och fjällen från hennes barndom som glömts bort eller hamnat i skymundan på grund av sorgen över stadsflytten.

Form och innehåll är i nära dialog i Anderssons konst. Hennes tidigare teckningar av demolerade hus i Kiruna gjordes av kol, ett material som är en essentiell ingrediens i stålproduktion. Dessa nya verk har skapats genom att skära en yta, likt hur gruvan öppnat ett hål i landskapet. När linoleumplattorna sedan används för att trycka blir bilderna negativa. Det är den orörda ytan som lämnar avtryck. Tekniken betonar kontraster och en tillvaro i en stad som flyttar är full av dem.

Så som i större delen av hennes produktion finns det bara två färger i verken, svart och vitt. Även titeln pekar på dualitet och motsatser. Färgerna uttrycker sorg, saknad och förlust. Dessa nya verk är producerade som en slags rekreation och sorgbearbetning efter att Andersson mist sin partner. Stadens försvinnande finns med bakgrunden, även det en form av sorg och förlust. Men bilderna handlar också om läkande. Snitten är hyllningar till landskapet som tröstar och skyddar. Som hon själv säger: ”Motiven är igenkännande, allmängiltiga och personliga. Tid att se bakåt, men samtidigt det svåra och inspirerande, att se framåt och det nya. Att skapa om det som varit ger kraft till det som inte ännu infunnit sig både socialt och kreativt i våra liv.”

Den stora tryckta textilen upphängd mitt i rummet är en dubbel reflektion. Dels genom horisonten där träden speglas i vattnet, samtidigt är den ursprungliga landskapsbilden speglad i sidled så att en ny bild uppstår, i denna bild framträder ett obehagligt odjursansikte. Avgrundsgapet som slukar Kiruna är här förkroppsligat och samtidigt fördolt. En bild som uppstår genom vändningarna och spegelbilderna, kontrasten mellan svart och vitt, positiv och negativ, kopia och original. Kanske finner vi i denna process en ny horisont, en efterlängtat möjlighet till bearbetning, läkande och ett framtidshopp.

Agneta Andersson är konstnär verksam i Norrbotten; Kiruna och Luleå. Idag arbetar hon i första hand med teckning och linoleumsnitt som tekniker. Hon är utbildad bland annat vid Högskola för design och konsthantverk i Göteborg. Hon har tidigare arbetat med glas, metall och textil. Hon är medlem i konstnärgruppen Koncentrat tillsammans med bland annat Lena Ylipää och Britta Markatt-Labba. 2014 medverkade hon i den internationella utställningen *Kirunatopia* som visade i Dresden och Umeå. Hon har även medverkat i samlingsutställningen *Kiruna Forever* vid ArkDes i Stockholm. Andersson är sedan 2019 intendent på Luleå Konsthall.

Åke Åkerlundh

Veckan som gick, 1990 till 2000-tal
**Digitalt färgsatta teckningar, scannade
och digitalt tryckta**

Harry Hjälte, odaterat
**Seriealbum, teckningar, digitalt och
handritat**

Nyhetsillustrationer, odaterat
**Bläck och papper, scannade och
digitalt tryckta**

Åke Åkerlundh, född 1945 i Jokkmokk var en sportjournalist och nyhetsgrafiker som arbetade på NSD i Boden. Där producerade han en stor mängd illustrationer, både förklarande kartor och diagram en framförallt humoristiska satirbilder, karikatyror och seriestrippar med kommentarer om allt ifrån politik och världsnyheter till vardagsbetraktelser från Norrbotten.

Åkerlundh började arbeta på tidningen under 60-talet och hans teckningar blev ett stående inslag under de drygt 40 åren som han var verksam. Vi visar en stor samling tidningsurklipp med Åkerlunds teckningar producerade för NSD från hela den långa epok då han var verksam.

Bilderna är intressanta tidsdokument som rymmer en dimension vi sällan finner i nyhetsarkiven. Det är en spontan och okonstlad gestaltning av omvärldens händelser och vardagens bestyr med tydlig förankring i sin tid och plats, vilket mer än insikt i själva de historiska nyhetshändelserna ger oss en förståelse för hur de upplevdes här och då.

HISS

6

A

B

VICTORIA ANDERSSON

AGNETA ANDERSSON
ÅKE ÅKERLUNDH

5

A

B

HISTORISKA RUMMET

ILONA HUSS WALIN

4

A

B

CHUYIA CHIA

CHUYIA CHIA

3

A

B

NORRAKOLLEKTIVET

CAROLINA CAYCEDO
KONSTNÄRER TOLKAR AP-FONDERNA

2

A

LINDA TEDSDOTTER
ANNA LINDER & TRÄDFITTONA

Café & Reception

1

A

LINDA TEDSDOTTER

Ta hissen upp
och trappan ner

**Du har väl inte missat
vår underbara trädgård?**

**Apocalypse Insurance: Garden är
en installation av Linda Tedsdotter
som ingår i hennes serie om att
förbereda sig för samhällskollapsen.**

**Trädgården är en allmän kolonilott,
en plats för alla – människa som
pollinatör.**

**Känn dig fri att plantera, komma med
sly till vindskyddet eller bara sitta
och mysa.**

ÖPPEN ATELJÉ

**Drop-in hela Juli
Onsdagar till
lördagar
kl 13.00 – 16.00**

**Välkommen till vår
Ateljé. En magisk
plats där alla är
välkomna oavsett
ålder.**

PROGRAM

**Håll utkik på
vår hemsida
och våra sociala
medier för mer
informaton om vårt
sommарprogram.**

**Vi arrangerar
spännande
föreläsningar,
workshops och
andra aktiviteter.
Digitalt och på
plats.**

**Med JORD
som tema och
inspiration bjuder
vi er att prova
på skapande i
en mängd olika
tekniker samt
på konstjakter
i sommarens
utställningar.**

**FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK OCH INSTAGRAM
@HAVREMAGASINET FÖR UPPDATERINGAR
OM ALLT SOM HÄNDER HÄR**

SOIL

During 2021, all projects and exhibitions at Havremagasinet follow a common theme: SOIL. Soil is a geological substance. It is a living organism; a composite blend of minerals and organic materials covering the thinnest outer layer of Earth's crust; a substance encompassing both decay and growth. Soil is the biosphere and the thanatosphere. Soil or rather the synonym earth is also our word for world – the planet we live on. It is the ground beneath your feet. Who does the earth belong to? We have measured it and divided it up with borders. Some own parts of it and some do not. Do they live on someone else's earth?

This year we invite you to a conversation about SOIL which is a conversation about many things; migration and departure in our spring exhibitions, or survival and cultivation as in the exhibitions of this summer. We offer you different art experiences and projects based on this theme, which we believe, with your help, can lead us to new insights about our contemporary landscape and existence.

During summer, Havremagasinet is filled with art. We have opened all the floors that have been closed during winter and we even have an art installation in our front yard. The artworks concern man's relationship to earth in the sense that it is the primary condition for our existence. Humanity has, to say the

least, a complicated relationship to land/earth/soil. We need and exploit it while simultaneously sabotaging it and thereby destroying an essential prerequisite for our survival. In the exhibitions, we see cultivation of plants, preparations for the apocalypse, reflections on our relationship to earth and nature, the struggle to protect nature as well as the effort to ransack and destroy it in pursuit of short term economic gains.

The garden equally represents the nurturing of, as well as the struggle with nature – a struggle against weeds, pests and wild growth. We impose human rules and notions of order on nature to force it to serve our ideals regarding productivity and beauty. Cultivated land, whether it is a park, garden, farm or planted forest, is a paradox. It is a human construction violating and transcending human order because it has a life of its own growing in accordance to rules beyond our comprehension. It is not quite natural since he have ordered and systematized it in to categories created by us according our perceptions of its values, and it is

not quite a creation of man. It contains an independent essence outside of our control.

We can follow this struggle throughout history since it was created by us through the invention of self-awareness – this strange notion that we are of nature and in nature but that we ourselves do not constitute nature. This emancipation or perhaps alienation has generated unwanted consequences. In our eagerness to rule nature and maximize its usefulness, we are critically damaging the ecological systems keeping us alive. We might perceive these consequences as Nature's revenge, which we respond to with new interferences and smart solutions. But nature lacks that kind of agency. It is indifferent towards us and it is in fact our own reflection we struggle against. Right now it appears as if the mirror image has the upper hand.

Perhaps there is another way for man to live on earth, not as a superimposed gardener, rather as one in a million other natural beings.

Linda Tedsdotter

Apocalypse Insurance - Keep Family Breathin, 2018
Gasmasks, tripods and sound.

Apocalypse Insurance - Make a Bunch of Andy Warhol Copies as an Excuse, 2021
Canned beans and tomatoes.

Apocalypse Insurance - Get Ready for Walking, 2021
Pair of unused hiking boots, vitrine.

Apocalypse Insurance - Bullet Free Army, 2021
Bow and arrows, motors, basement

Apocalypse Insurance – Garden, 2021
Garden for exchanging knowledge, building community and growing food for humans and pollinators.

Linda Tedsdotter is invested in usefulness and purpose. Her engagement with finding solutions to the impending catastrophe starts with the principle that art cannot be a representation, but that it must become an instrument of survival. She proposes works that are tools to be used when the emergency comes, devices employed in the quest for subsistence.

Apocalypse Insurance is a series of works made up of real useful items, ready to be used not if the world collapses, but when the world collapses in a not-so-distant future. The series stems from the concept of “prepping” — preparations for approaching the collapse of modern society.

Already now we know that most of the migration taking place in the present is due to climate change. Many of our most common every-day practices are at the brink of collapsing. The different proposals in the series Apocalypse Insurance are thus examples of what to do when you will no longer be able to hunt with your gun, gasoline for your car or—even worse—breathable air. With a bit of humor—which is also a tool for subsistence of outmost importance—Linda Tedsdotter seeks to instruct us in what skills we may have to develop or implement in order to keep ourselves alive.

And in a world in which food will be a scarcity—and all the food cans in the supermarket are consumed, learning how to make a garden and grow food will be of utmost importance. The *Apocalypse Insurance – Garden* that she has invited us to plant collectively in the yard of Havremagasinet—if cared for properly and with respect—will help us to provide fresher air, warmth, and food for humans and pollinators. But the garden has also the task to make us aware that in the quest for survival, the selfishness of the individual will not save us. We cannot just save ourselves and our families, we need to restore the collective for all humans and non-humans, since all what we do has an impact in everybody's planet.

We need each other to exchange knowledges, learn from each other skills and distribute labor. If the other elements in the series *Apocalypse Insurance* point at the responsibility of the individual, the garden becomes a lesson of the importance of the collective in the quest for survival. If we manage to keep the garden alive, in due time it can mature into a classroom, a place for the exchange of forgotten knowledges on how to cultivate or grow our own food.

Linda Tedsdotter, born in Laisvall, is a visual artist currently based in Gothenburg, Sweden. Since 1998, her works have been shown in museums, festivals, and galleries. Tedsdotter's artworks are often site-specific or in other ways related to the situation and the context they form part of. As a response to the times we are living, her artworks are created not to be discarded after a short period of display, instead they are made sustainable, or ready to be repurposed, in her effort to minimize her ecological footprint. Tedsdotter also works as an independent curator and is an active member at Konstepidemin Art Center in Gothenburg. Tedsdotter have been a board member of the artist-run gallery *Box*, the art magazine *Paletten*, and *Röda Sten Konsthall*, Gothenburg.

**Floors 1A, 2A
and outdoors**

Trädfittorna

Fittapet, 2019

Photomural

Trädfittorna is an artist collective that started under summer 2018 in Norrbyskär, a small town outside of Umeå, at the first meeting of the project *Myter och Verkligheter – En Lesbisk Odissé* (*Myths and Reality – A lesbian Odyssey*). Their shared interest is to preserve what they refer to as “tree pussies” and spread knowledge about them. The collective is made up of Anna Linder, Eila Wall Boholm, Elin Rytiniemi, Sanna Wiggefors and Ylva Helena Långdahl.

There is a common understanding of the origin of species connected to the feminine and the spiritual. In many recorded histories around the world, there are descriptions of the intersection between the feminine and the animal, between the feminine and the spirit of the forest, of the stones and the rivers and the soil. Hence, what constitutes society is the exchange, the interactions between these worlds.

The trees in the forest have large swollen cavities that are easy to spot, perhaps they are portals that remind us of these forgotten connections among worlds. Trädfittorna has taken thus the task to photograph these pussies in the forests they have nearby. Each tree pussy is unique and beautiful, so they have chosen to preserve them, be proud of them and share them in a large collage, a wallpaper that pays homage to all the pussies in the forest; and with them, to all that nurtures connections and flow among the worlds of the living, not just the human.

In the context of this exhibition, the Trädfittorna’s project also seems to imply, albeit not explicitly, that if we accept the premise that the earth is female, and that she sets the plan for how living beings will organize upon her, the destruction of nature, of our planet appears to be justified. If one adheres to a culture in which the feminine have no value, it is also easy to assume that she, mother earth, nature is something we own, something we poses, not something we could be a part of, or something we could learn from. Seen from this perspective, then comes as no surprise that nature can be thought of as merchandise.

Anna Linder works primarily with video, installations and performances concerning the abstract, the collective, relationships between humans and family history. The works all carry traces of the queer feminist experience beyond our conventional heteronormative order, often depicting family situations. Linder was a mentor in the project *Myter och Verklighet – En lesbisk Odysseé (Myths and Reality – A Lesbian Odyssey)* 2018-2019.

Eila Wall Boholm lives and works in Sundsvall, Sweden. Eila challenges norms and creates activist performance art. As a performer they challenge norms about the body and sexuality. They have created the myth of “Queersvall”, an alternative story of Sundsvall through queer guided city tours.

Elin Rytiniemi is from Malmberget in the north of Sweden, at present living in Umeå. She studies Archeology and has an interest in following how the queer heritage can be communicated. Elin’s artistic practice involves woodwork and texts.

Sanna Wiggefors is born in Luleå now living in Gothenburg. Wiggefors works with art in many disciplines, painting, sculpture, video and performance. Sanna’s topics of interest are in the realms of fantasy, feminism, and queerness.

Ylva Helena Långdahl is born in Skellefteå, but she is currently living in Umeå. The artist studies art focusing on linoleum-cut and painting. The art concerns sex, introspection, psychic health and queerness.

Anna Linder

En stol till Sara (a Chair for Sara),
2019

Photographs and chainsaw sculptured stool

Anna Linder was inspired by the story told to her by her grandfather Gunnar Brännlund about the chair, the forest glade, and the dancing rail workers in the woods of inland Västerbotten. When Gunnar was a young man he danced there himself. The musician sat on the stool shaped out of a pine tree stump. *En stol till Sara's* purpose is to recreate a space for the music created in the convergence of nature, the stool, the musician, the dancers and the listeners. It is also created as a celebration of Swedish queer folk musician Sara Parkman.

On the opposing wall hang four photographs taken 30 years ago when Anna Linder as a child visited the glade with her grandfather. Linder has since visited the place as an adult. In this installation we encounter the forest in a configuration differing from the portrayal of forest in our other exhibitions. Here, Forest becomes the subject, an agent managing and preserving our forgotten memories, in contrast to Forest as an object waiting to be exploited or protected from exploitation.

This work was created within the project *Myter och Verkligheter – En lesbisk odysseé (Myths and Reality – A lesbian odyssey)* and it is part of the lesbian history of northern Sweden.

Anna Linder is born and raised in Storuman in Sweden's interior. Linder is a gender non-binary artist, curator and cultural producer. Their primary work is within the field of motion picture. Their videos and installations have been on display at Moderna Muséet in Stockholm, ICA in London, The Swedish institute in Paris, Borås Art Museum, Göteborgs Konsthall, Södertälje Konsthall and Gallery Alkatraz in Ljubljana. Linders films have been shown at Rotterdam International Film Festival, Tribeca Film Festival, Arsenal Experimental in Berlin, Oberhausen Film Festival and Edinburgh Film Festival. They also participated as a mentor in the project *Lesbisk Odysseé*, organized by *Lesbisk Makt*, a popular art movement based in Västerbotten.

Konstnärer tolkar AP-fonderna

Konstnärer tolkar AP-fonderna (Artists interpret the AP-funds), 2021

Posters by ten different artists

The state pension funds in Sweden (Allmänna pensionsfonderna) manage roughly 2000 billion Swedish crowns (235 billion dollars) of taxpayer pensions. Several billion are invested in shares and bonds in the fossil fuel industry.

Konstnärer tolkar AP-fonderna is a project where several artists addressed the issue about our common pensions and the climate. The issues regarding pension fund investments, ethical guidelines and our urgent need for climate adjustment are complicated and hopelessly bureaucratic, at the same being highly emotive and politically explosive.

Climate activists, Anna Bokström and Johanna Norrbo have worked together with international network Fossil Free, they decided 2020 to invite artists to draw attention to these issues. Participating artists are Nina Bacos, Anna Bokström, Ann Engqvist, Sara Granér, Max Gustavsson, Ilona Huss Walin, John Huntington, Lena Ignestam, Babwale Obayanju and Ella Tilleman.

Kartläggning av fossilbranschen (Survey of the Fossil Fuel Industry), 2020

Paintings

John Huntington and Ilona Huss Walin survey the esthetics and vocabulary in this series of paintings. It is a pre-study for Huntington's and Huss Walin's contribution to the project Konstnärer tolkar AP-fonderna.

One finds it difficult not to laugh studying the paintings. There is a playfulness and generous dose of sarcasm. The contradictions of the source material become evident in the psychotic smile of the Preem-bear or in the misspelling of "Human Enegy". Simply because the expression is simplistic and childish it becomes an excellent means of dethroning and demystifying the multinational giant corporations that lets us approach them in a more direct and honest manner. Because isn't their behavior – ignoring and denying the consequences of their actions, if anything, infantile and childish. In these images we witness that reality without the veneer innocence created by their marketing departments. We meet them face-to-face on our own level, or perhaps, slightly below our level. We have no obligation to treat them with deference simply because they are huge international businesses. After all, it is our pensions. Every Swedish worker is a co-owner.

Carolina Caycedo

Esto no es agua (This is Not Water),
2015

**Single channel video and sound
composition**

5 min and 20 sec

Sound: Daniel Pineda

**Courtesy of the artist, Commonwealth
and Council, and Instituto de Vision**

Since 2011, Carolina Caycedo has been following the effects that large dams and hydropower plants have on natural and social landscapes in several American bio-regions. Calling attention to the catastrophic effects of seemingly benevolent hydropower projects, Caycedo's work ranges from performance to films shot on location to working in and with various communities engaged in the protection of their territory, researching the consequences of the transformation of rivers, public bodies of water, into privatized resources.

Much of her work portray rivers as living entities that have political agency and rights. Her cause is to unlearn the term 'landscape'—including its connotations in the visual arts—to revise our modern understandings of nature that assumes it as a background separated from humans, suitable only for exploitation or contemplation; a

position that in turn has separated the human observer from the ecosystem. In Indigenous cosmogonies of the Americas, which Caycedo has gotten in contact with through her projects, all bodies of waters are connected. Rivers are the veins of the planet, and their waters, associated communities, and ecosystems—of which humans are also part of, not as masters or owners, but as just one other member of the commons.

This Is Not Water is the first of a series of short videos that the artist refers to as "Water Portraits". With these videos of crafted sound and visuals, her attempt is to capture rivers and water as social agents within contemporary environmental conflicts. The message is distinct, rivers must flow. In the video, as if seen with a kaleidoscopic eye, the river flows in multiple directions, it bifurcates in new rivers and others come to meet at the axis. Cascades can run horizontally, diagonally, or even climb up. In the indigenous cosmogonies above and below do not exist, there is no hierarchies in nature, all is circular and sustainable, for the river is also the clouds and the rain and trees and catfish among many other beings.

Carolina Caycedo body of works is about conjuring water as a common good to all living, and to bring awareness of the tight relationship between armed conflicts and environmental injustice. She has said that “art has always been for me a tool to exist in society and to exert citizenship, environmental interest is never dislocated from social and political aspects”.

Carolina Caycedo is a London-born Colombian multidisciplinary artist known for her performances, video, artist’s books, sculptures, and installations that examine environmental and social issues. She participates in movements of territorial resistance, solidarity economies, and housing as a human right. She has held residencies

at the DAAD in Berlin, and The Huntington Libraries, Art Museum, and Botanical Gardens; received funding from Creative Capital and Prince Claus Fund among others; Has participated in the Chicago Architecture, Sao Paulo, Venice, Berlin, and Whitney Biennials. Recent solo shows include Care Report at Muzeum Sztuki in Łódź; Wanaawna, Rio Hondo and Other Spirits in Orange County Museum of Art; Cosmoatarrayas at ICA Boston; and From the Bottom of the River at MCA Chicago. In 2020 Caycedo was the Wanlass Artist in Residence at Occidental College and she is one of the selected artists for the upcoming 23rd Sydney Biennial. She is a member of the Los Angeles Tenants Union and the Rios Vivos Colombia Social Movement.

Norrakollektivet

A place disappearing. 2021 **Photographs, Videoinstallations and copper sculptures.**

The Aitik mine outside of Gällivare is one of the worlds largest open pit copper mines. Since 2016 the artist collective Norrakollektivet have spent their summers in Sakajärvi, a small village within the mines area of expansion. The village is currently being emptied as the mine is expanding. From this viewpoint the artists have studied the growth of the mine and the effect on the surrounding villages and landscape.

With this spot as their base they try to grasp the eternal beauty of the landscape and the immensity of the industry. Over the generations, people tending pastures and land have slowly created paths and memories, together with the old forests standing for æons of nature's own time. On the other hand we have the mine, whose own metabolism means constantly ongoing growth, continuous expansion at a rate that leaves no time for reflection. That which was once seen as eternal is quickly becoming a scarred memory. Soon, the forests and paths will no longer remain and it begs the question where memory can take root when all fixed points are gone.

A place disappearing aims to be documentation of the very dismantling – and to understand and capture the movement that dismantling means to people, to nature, to the trees, the paths and the animals; to the lake that will soon be emptied of its water, and to the horse paddocks soon to be wiped out.

A place disappearing is also the name of the movie in the inner room. It follows the process of accelerating mine expansion and a new kind of nature conservation project, moving trees. In an attempt to mitigate the consequences, experiments are underway to move old logs, dead wood, from the mine's expansion area, to save their rich lives of microorganisms. The Swedish University of Agricultural Sciences, SLU, conducts research and collects insects in the dead wood. The dead logs are depicted in copper sculptures, their annual growth rings have been wiped away leaving them as blank reflectors outside of time.

In the smaller room, the video installation *Using Landscapes* is shown. It seeks its way around the mine and examines where the boundary between industry and nature runs. Using landscapes is at the rim of the huge open pit and collects voices and images to understand the size of the mine and the complexity of the site.

Anja Örn, Fanny Carinasdotter and Tomas Örn have been collaborating since 2016 under the name **Norrakollektivet**. So far, they have concentrated their work on the projects that deal with the Aitik mine outside Gällivare. Parts of the work have been shown at the Moderna museet, Kunsthall Trondheim and in the Swedish Arts Council's exhibition *Brytningstider*. Parts of the project have been shown in 2020 in the exhibitions *Kiruna Forever*, which were shown in parallel at ArkDes, Stockholm and the Art Museum in the North, Kiruna and *Human Nature* at Sune Jonsson Center for Documentary Photography, Umeå

Fanny Carinasdotter has a B.A from the University of Umeå and has studied these questions in her artistic practice through works like *Residuum* (2018), *Recompositions* (2019), and *Umedalen's Former Hospital* (2008). Carinasdotter uses photography to examine places created and abandoned by society to see what traces are left behind and what hidden unrealized futures are revealed within.

Anja Örn primarily works with sculptural and interpretive studies of places and investigations of ecological systems such as her work *Lule älv mellan Rasmyran och Ågården*, *Organismer* and *Grenverk*. Anja Örn is also a founding member of *Galleri Syster*, a self-organized art gallery and meeting space for contemporary art in Luleå.

Thomas Örn is a licensed building antiquarian with a masters degree in cultural preservation at the University of Gothenburg. Thomas and Anja have long collaborated in art projects about cultural heritage sites with a particular interest in industrialized nature spaces in northern Sweden.

Chuyia Chia

Man and Land, 2020

Produced in collaboration with Skövde Art Museum

Chuyia Chia's exhibition *Man and Land* has four interlinked parts: The Garden, The Leek Warriors, The Laboratory and The Participatory: Nostalgia. Together they form a narrative about humans' complicated relationship with the land. It is a relationship of domination, transformation, destruction, and utmost dependency at the same time.

For Chuyia Chia the process of cultivation has become a ritual where she has fostered a sense of awareness of the cycles of nature. According to her, it is only through direct seeding and growing that one can understand the deep interconnection of all the elements needed—in perfect balance—for the growth of food: time, temperature, wind, sunlight, water, and a healthy soil. We eat what we grow, and we are what we eat, so it is also through this process that one understands what she professes: that “to protect the land, the soil, is to protect the body”.

In Havremagasinet's 4th floor, Chuyia Chia has planted a garden of wheatgrass in a manmade structure resembling a labyrinth. In the middle of the garden hangs a tapestry made of grass, whose roots take the shape of the sign for agriculture in the ancient Chinese language. These more than 3000-year old signs point at the long history of humanity growing food. The plants of the tapestry take the shape of the letter C, signifying copyright, through which Chia addressed the issue of genetically modified foods, or GMOs, a central predicament of modern agriculture.

The Laboratory section unfolds this thematic further and makes us aware of the importance of knowing where our food comes from, how it is processed, and how do we impact the environment when we grow it, as much as how do we impact our own bodies when we consume it.

The Leek Warriors is a series of dresses knitted, sewn, woven, or crocheted with pretreated leak leaves. Each one of the dresses is specially confectioned for a warrior that has the task to protector perhaps master—a particular environment from the arctic to the tropical rainforest. The dresses combine organic matter and human labor in a delicate balance that resembles humans' relation with the soil and the land.

Although much of Chuyia Chia's work in the exhibition involves organic materials, human presence is consistently accentuated in her work, the human impulse to intervene and affect nature. In the large installation *The Participatory: Nostalgia*, she invites us to leave our reflections about time and existence on stones. Only through the marks left in stones from different geological eras is it possible to follow the changes in our planet. We are now into a new geological era, the Anthropocene, a time in Earth's history in which human activity is impacting and drastically changing our planet's climate, ecosystems, and living beings.

Chuyia Chia, born in Malaysia, moved to Singapore in the late 1990s to study art and is now based in Gothenburg. Her artistic training is originally painting, but her main artistic practice is now within the realm of performance and installation art. In both mediums, she explores her interest in working with time, a time that is not bound to the clock, but to distinct processes that can record or express it, like weaving or growing a garden. She has participated in numerous group exhibitions and performance festivals around the world. Her latest solo exhibition was in early 2021 at Skövde Art Museum where a version of *Man and Land* was exhibited.

Ilona Huss Walin

Skogsbruk (Forestry), 2020

Det effektivaste är att inte göra så mycket och låta skogen forma sig själv (The Most Effective is Not to do So Much and Let the Forest Shape Itself), 2020

Video

16 min

With Ambjörn Göransson in collaboration with the forest engineer Martin Jentzen.

Lösa kompositioner med nedfallna grenar från skogen (Loose Compositions with Fallen Branches from the Forest), 2019

Fallen branches picked up in the forest and nails.

Naturnära skogsbruk, varför då? (Close to Nature Forestry, Why?), 2018

Video

34 min

In collaboration with the forest engineer Martin Jentzen.

Ilona Huss Walin project about forestry and lumber industry comprises two videos, and a series of small sculptures made with fallen branches she picks up in the forest. With these simple elements, the installation has a strong and grounded ambition to be pedagogic. She, and her collaborators, are determined to change our minds about forests logging.

Her humble and yet very sharp sculptures are shaped like weapons, but they don't cause any harm. They are made to inflict no injury to nature or to our planet. Their crafting doesn't imply chainsaws or any motor tool, not a single tree needs to be cut for their making or their transport. These small fallen branches, carefully picked up from the ground and shaped like pistols and other firearms, are carefully pointing at protection; that primordial gesture of grabbing a branch at the heart of the forest, when feeling minuscule and vulnerable, to use it as shield or weapon. The two enlightening videos made with her two collaborators (the forest engineer Martin Jentzen and the film director and musician Ambjörn Göransson), inform us about the impact of lumber industry, about the differences between a forest and a field of planted trees, about the forest capacity to regenerate itself after the devastating impact of monoculture and deforestation. They address the impending necessity to redesign the way we have exploited the natural resources, calling for a desperate change of attitude to save what is left and change the course of our own destruction.

In the video *Det effektivaste är att inte göra så mycket och låta skogen forma sig själv* (The Most Effective is Not to do So Much and Let the Forest Form Itself), we learn that humans are

not smarter than the forest. The forest changes over time finding its own ways and solutions to regenerate itself. And in the video *Naturnära skogsbruk, varför då?* (Close to Nature Forestry, Why?), the forest engineer Martin Jentzen talks about the type of forestry that is applied today in Sweden, in contrast to the close-to-nature type of forestry that he instead wants to advocate for. In the video he walks us through different types of landscapes, introducing with his calm voice the diversity of trees that make a specific forest; how each tree relates to and depends on each other, in contrast with the monoculture of tree plantations.

And such as each tree fulfills a roll in the forest, the project *Skogsbruk* (Forestry), made by an engineer, an artist, and a film maker, entails a collaboration among knowledges, tools, and disciplines. Science has done the research and gathered data, film provides the mediums to make it communicable, and art gives the space where it can encounter a responsive audience. This is a move from being reactive to proactive.

Ilona Huss Walin is a visual artist based in Gothenburg. She has worked with video, installation and performance for over 20 years, with multiple exhibitions mainly in Scandinavia. For the past seven years she has approached nature and environmental issues with her art. An important part of her work at present is to create in collaboration with others. She is educated at the Bergen Academy of the Arts, and Valand Academy of Fine Arts and Film in Gothenburg. For more info: www.ilonahusswalin.com

Ambjörn Göransson is a filmmaker and musician based in Gothenburg that has produced various short documentaries and video installations. He frequently collaborates with the The Swedish Bear Tribe Group. He is educated in directing and film production at Academy Valand in Gothenburg.

Martin Jentzen is a forest engineer who, after many years of working for timber companies, has left the conventional forest industry to devote himself entirely to a type of forestry that is close-to-nature. This entails accepting that humans are not smarter than the forest; the forest has the capacity to regenerate itself.

Ursula Biemann

Acoustic Ocean, 2018

Single channel video.

Duration: 18 min.

Acoustic Ocean, a video work by the Swiss artist Ursula Biemann, was filmed in 2018 at the ocean outside of Lofoten. The video presents a fictional marine biologist that is studying the sonic landscape in the arctic waters. Deeply focused in what she is doing—actively setting all kinds of antennas, receptors and audio devices to catch the sounds of marine life at the bottom of the ocean—the biologist appears to be trying not only to record but to listen, seeking to connect the human with the non-human, the surface with what lays below.

The video draws on recent scientific discoveries of the vast and unique modes of communication by marine life below the surface of the ocean. It includes existing sound recordings made by marine biologists in various parts of the world (St. Andrews, Providence, R.I., Plymouth). This material makes possible an audiovisual space that features a largely unheard repertoire of sounds, while it also helps visualize, or rather foresee, the scope of the climate catastrophe that we are in for.

In the video, the biologist performed by the Sámi artist Sofia Jannok enters into conversation with marine species. She merges with the environment and practices an attentive and more caring research, grounded in justice for all living beings that cohabit Earth. In her speech to the camera, she does not differentiate between humans and nature, nor between water and soil environments. And although she has been researching the oceans, what she speaks about is the deep relation, and codependency that the Sámi have with the reindeer.

The way Ursula Biemann practices the production of image and meaning making is, in her own words, “not to influence or critique the opinion of others; rather it is in and of itself an act of generating reality”.

For Biemann, imagination is a vital process for creating world. Water microbes or the scale of an overheating climate, unfold in realms invisible to the human eye. To access vast amounts of scientific data about climate and environment is largely easy, but this rational information alone cannot make us understand the magnitude of the change we humans are in for. If we want to address the collective, like she suggest, we need to address the unimaginable, bridge knowledge and explore interspecies communication.

Ursula Biemann's work is grounded in a research-based practice. She creates video essays and texts that address the interconnection of politics and the environment across local, global, and planetary contexts. Based in Zürich, Switzerland her research involves fieldwork in remote locations from Greenland to Amazonia, where she investigates climate change and the ecologies of oil and water. Her latest field research took her to the South of Colombia where she is involved in the co-creation of an indigenous University for biocultural knowledge generation.

Her video installations are exhibited worldwide in museums and international Art Biennials. She had numerous solo exhibitions e.g. at Helmhaus Zurich, Neuer Berliner Kunstverein n.b.k., and her retrospective *Indigenous Knowledge Cosmological Fictions* in 2020 at the Museum of Modern Art in Nice, France. Biemann is a founding member of the collaborative art and media project *World of Matter* on global resource extraction and circulation. She has published several books and the 2021 online monograph *Becoming Earth*, covers her ecological video works. Biemann has a BFA from the School of Visual Arts and attended the Whitney Independent Study Program (1988), both in New York. She received a doctor honoris causa in Humanities by the Swedish University Umeå, as well as the Swiss Grand Award for Art-Prix Meret Oppenheim and the Prix Thun for Art and Ethics.

Victoria Andersson

In Time, 2021

Embroidery, textile collages, single channel video installation sound, soft sculptures.

In her exhibition *In Time*, Victoria Andersson composes over white or black textile backgrounds, a series of reflections about time and its passing. Nature, something we assume, as an endless resource has been a constant presence in her work, however, in the context of this exhibition, a sense of threat or even emergency lingers. A “caution ribbon” or a warning tape made in textile marks the site. It suggests that something has happened. This sensation is underlined by the Morse code sound that fills the space: SOS, SOS, SOS... Help! The clock is ticking. The sound comes from her video *Tiden Lider* (a play on words as it can mean both “time suffers” and “time goes on”). In the animated video, a needle moves in a circular motion erasing beads, laid out like a clock, one by one as it passes. The Morse code SOS, the universal sign for help, is also repeated in the pattern formed by the beads in their layout. And fire, as an urgent metaphor expands in all directions and in different compositions.

With a series of collages made in tulle, she explores the effects of light, its refraction into prisms of color; the opacity of clouds, the black on black of a new moon, the warm tones of a sunset or the orange reflections of a forest burning. Like a moth towards the flame, we seem enchanted and thus helpless by our destruction. SOS the clock is ticking.

In the work *Heartwood*, the ring of a tree—a clock of another much slower tempo—is embroidered in black thread over black textile. The wood ring seems to bleed, or is it perhaps oil that drips? Or tears? From a witness saddened by the destruction it records? Her work asks the existential questions of our time.

In the middle of the room, two large embroideries depict a barren landscape. Few treetops, like the tip of an iceberg, allow us to imagine the scope of the destruction at ground level left by clear-cutting, deforestation, the industrialization of forests and excessive timber consumption; Forests are burning, and what Victoria Andersson portrays in her painstakingly slow process of embroidering, records it, like in the rings of a tree, almost as if a second could be equated with a stitch. The stitches here, like in the clock, only seem to reinforce that time is out.

Victoria Andersson is born in Kiruna, now living in Luleå. She studied Textiles at HDK – Valand Academy for art and design in Gothenburg. Victoria has had various solo and group exhibitions in Sweden and abroad. In her work, time and trees are a returning thematic.

Agneta Andersson

Inside Out, 2021

Linoleum cuts and digital print on textile

The city of Kiruna and its vast mine are a key background to Agneta Andersson's art. In previous works she has depicted urban spaces that are being fundamentally transformed—if not erased—due to the impending relocation of the city because of the mine's expansion. The mine—one of the world's largest—started its excavations in the 1890s and by 2004, the mining company LKAB and the city government initiated a plan for the relocation of the city to allow for the mine's continued expansion. Since 2015, parts of the inner city of Kiruna are being emptied and demolished, and citizens are being relocated, forced to reimagine their future.

Inside Out is a newly produced series of black and white linoleum cuts depicting landscapes around Kiruna. In these new works, Agneta Andersson has rediscovered forests, bodies of water and natural landscapes of her childhood, forgotten or neglected in her acknowledgement while busy mourning the city's disappearance.

Form and content speak intimately with each other in Agneta's art. Her earlier large drawings portraying demolished houses in Kiruna's centrum were made in charcoal, a material that reminds us that coal is an essential mineral for the production of steel—steel is the alloy of iron with carbon; iron is the main raw material extracted from the Kiruna mine. The new works are made with a technique that cuts the surface, as the mine itself does with the landscape. And in the carving process of the linoleum cuts, the removed areas of the linoleum surface work as a reverse mirror in making the image. What disappears is what shapes or becomes the final images. It is a technique that emphasizes contrasts, like existing in the absence.

As in most of Agneta's work, black and white are the only colors in the exhibition, just as Inside Out—the exhibition's title—also plays with dualities and oppositions. The two colors resonate strongly in expressing sadness, grief, mourning in the face of loss and disappearance. For Agneta's work is about mourning. The new works are about mourning the loss of her life partner. Yet the loss of the city lingers as an element as well. But her works are also about healing. The linoleum cuts are a celebration of a landscape that now provides comfort and consolation.

As she herself has manifested it: “The motifs are recognizable, common and personal. Time to look back, but at the same time the both difficult and inspiring task in looking forward, towards the new. To create about that which has been gives strength to that which has not yet appeared, socially and creatively, in our lives. ”

The large single print in the middle of the room is a double reflection of the horizon, the forest and its reflection on the water both doubled or mirrored, creating a third image, an uncanny presence, again of what is no longer there. A ghost – like the abyss that consumes Kiruna – becomes a fundamental presence. In her mirroring of the cliffs, the hole, she turns a negative space into a positive space, into what might be read as a possible new horizon.

Agneta Andersson is an artist based i Kiruna and Luleå in Norrbotten in northern Sweden. Now days her work consist of drawings and linocut. She studied art at The School of Design and Crafts in Gothenburg. She has previously worked with glass, metal and textile. She is a member of Kiruna based artist collective “Koncentrat” based in Kiruna. In 2014 she participated in the international exhibition Kirunatopia that was displayed in Dresden and Umeå. She has also participated in the group exhibition Kiruna Forever, 2020 at ArkDes in Stockholm. Since 2019, Andersson curator at Luleå Konsthall.

Åke Åkerlundh

Veckan som gick (The past week), 90s and 00s

Digitally colorized drawings, scanned and digitally printed.

*Harry Hjalte (Harry the Hero), undated
Comic album, drawn digitally and by hand.*

*Newsillustrations, undated
Ink and paper, scanned and digitally printed*

Åke Åkerlundh, born 1945 in Jokkmokk was a Swedish sports journalist and news illustrator working for local newspaper NSD in Boden. There he produced a large quantity of illustrations, both explanatory maps and diagrams but primarily humoristic satire, caricature and comic strips commenting world politics and news as well as contemplations about the everyday life in Norrbotten.

Åkerlundh began his work at the newspaper in the 60's where they soon discovered his talent for drawing. His drawings became a standing feature in the paper during the roughly 40 years of which he worked there.

On display is a collection of newspaper clippings with drawing by Åkerlundh. The clever drawings form an interesting historic document containing a dimension not often found in news print archives – a spontaneous and straight forward portrayal of news events and contemplations of everyday representative of its time and place. More than insight in the events themselves it relays an honest portrayal of how they were experienced there and then.

HISS

6

A

B

VICTORIA ANDERSSON

AGNETA ANDERSSON
ÅKE ÅKERLUND

5

A

B

HISTORISKA RUMMET

ILONA HUSS WALIN

4

A

B

CHUYIA CHIA

CHUYIA CHIA

3

A

B

EN PLATS
FÖRSVINNANDE

CAROLINA CAYCEDO
KONSTNÄRER TOLKAR AP-FONDERNA

2

A

LINDA TEDSDOTTER
ANNA LINDER & TRÄDFITTONA

Café & Reception

1

A

LINDA TEDSDOTTER

Ta hissen upp
och trappan ner

